

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อศึกษาความรู้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยายในด้านคำศัพท์ การเรียบเรียงข้อความ เนื้อหาที่สัมพันธ์กับเรื่องที่เขียน และลักษณะของการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยายของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยายเกี่ยวกับลักษณะบุคคล สิ่งของ และสถานที่ตามรูปภาพที่กำหนดให้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อเปรียบเทียบความรู้และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยายระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร

กลุ่มตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา และในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2536 กลุ่มตัวอย่างดังกล่าวนี้เลือกมาโดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Random Sampling) โดยในขั้นแรกรวบรวมรายชื่อโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานครจากกลุ่มโรงเรียนทั้งหมด 8 กลุ่ม ตามการแบ่งกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษาส่วนกลางของกรมวิชาการ (2534: 1-14) ซึ่งในแต่ละกลุ่มจะรวมโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นและโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายทั้งของรัฐบาลและ

เอกชนเข้าด้วยกัน แล้วจำแนกออกเป็นโรงเรียนรัฐบาล 8 กลุ่มโรงเรียน และโรงเรียนเอกชน 8 กลุ่มโรงเรียน ในแต่ละกลุ่มโรงเรียนผู้วิจัยคัดเลือกเฉพาะโรงเรียนที่จัดการเรียนการสอนถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และพบว่าในกลุ่มที่ 7 ของโรงเรียนเอกชนไม่มีโรงเรียนที่สอนถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ผู้วิจัยจึงตัดโรงเรียนในกลุ่มที่ 7 ทั้งของรัฐบาลและเอกชนออกไป จึงเหลือกลุ่มโรงเรียนรัฐบาล 7 กลุ่มและโรงเรียนเอกชน 7 กลุ่ม จากนั้นสุ่มโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนจากแต่ละกลุ่มโรงเรียนมา 10 % โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ได้โรงเรียนรัฐบาลกลุ่มละ 1 โรงเรียน และโรงเรียนเอกชนกลุ่มละ 1 โรงเรียน รวมสุ่มได้โรงเรียนรัฐบาลจำนวน 7 โรงเรียน และโรงเรียนเอกชนจำนวน 7 โรงเรียน รวมทั้งหมด 14 โรงเรียน จากนั้นผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างประชากรนักเรียนโดยวิธีการสุ่มอย่างง่ายจากตัวอย่างประชากรโรงเรียนรัฐบาลแต่ละโรงเรียนที่สุ่มได้มาโรงเรียนละ 10 % ของจำนวนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในแต่ละโรงเรียนได้นักเรียนจากโรงเรียนรัฐบาลจำนวน 210 คน แล้วจึงสุ่มตัวอย่างประชากรนักเรียนจากโรงเรียนเอกชนแต่ละโรงเรียนที่สุ่มได้มาโรงเรียนละ 25 % ได้นักเรียนจากโรงเรียนเอกชนจำนวน 210 คน รวมจำนวนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรทั้งสิ้น 420 คน

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ศึกษาหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จุดประสงค์การเรียนรู้ แบบเรียนภาษาอังกฤษหลัก และวิธีการสร้างแบบสอบตลอดจนการตรวจให้คะแนนงานเขียน แล้ววิเคราะห์เนื้อหาด้านทักษะการเขียนในแบบเรียนที่โรงเรียนในกลุ่มตัวอย่างใช้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 5-6 เพื่อนำมาใช้ในการสร้างแบบสอบ 2 ฉบับ ประกอบด้วยแบบสอบปรนัยซึ่งใช้วัดความรู้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยาย 1 ฉบับ จำนวน 65 ข้อ และแบบสอบอัตนัยซึ่งใช้วัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยายอีก 1 ฉบับ โดยให้นักเรียนเขียนเรียงความเชิงบรรยายจำนวน 3 เรื่อง จากนั้นผู้วิจัยได้นำแบบสอบไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาและความถูกต้องเหมาะสมของแบบสอบ ก่อนนำไปทดลองใช้ 2 ครั้ง เพื่อหาค่าระดับความยาก ค่าอำนาจจำแนก และ

ค่าความเที่ยงของแบบสอบ ได้แบบสอบที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วซึ่งประกอบด้วยแบบสอบปรนัยจำนวน 60 ข้อ มีค่าระดับความยากระหว่าง 0.20-0.78 มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20-0.70 และมีค่าความเที่ยงของแบบสอบทั้งฉบับเท่ากับ 0.91 คะแนนเต็ม 80 คะแนน ใช้เวลาในการสอบ 1 ชั่วโมง 30 นาที และแบบสอบอัตนัยซึ่งให้นักเรียนเขียนเรียงความเชิงบรรยาย จำนวน 2 เรื่อง มีค่าระดับความยากของเรียงความเรื่องที่ 1 เท่ากับ 0.51 และเรื่องที่ 2 เท่ากับ 0.49 มีค่าอำนาจจำแนกของเรียงความเรื่องที่ 1 เท่ากับ 0.45 และเรื่องที่ 2 เท่ากับ 0.36 และมีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.82 คะแนนเต็ม 48 คะแนน ใช้เวลาในการสอบ 1 ชั่วโมง 30 นาที

สำหรับแบบสอบอัตนัย ผู้วิจัยได้นำมาทำการตรวจกับผู้เชี่ยวชาญด้านการเขียนภาษาอังกฤษจำนวน 3 ครั้ง เพื่อหาค่าความเที่ยงในการตรวจโดยใช้สูตรการหาความสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product-Moment Correlations) ซึ่งค่าสหสัมพันธ์ที่ได้นั้นจะต้องมีค่า .70 ขึ้นไป จึงจะถือว่ามีความสอดคล้องกันในระดับสูง (ประคอง กรรณสูต 2534: 162) ผลปรากฏว่า ได้ค่าความสัมพันธ์ในการตรวจเรียงความเรื่องที่ 1 เท่ากับ 0.76 และเรื่องที่ 2 เท่ากับ 0.73

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบไปทดสอบกลุ่มตัวอย่างประชากรทั้ง 2 กลุ่ม คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร จำนวน 420 คน แล้วนำกระดาษคำตอบของกลุ่มตัวอย่างประชากรทั้ง 2 กลุ่ม มาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ แล้วนำมาคำนวณหาค่าทางสถิติ คือ ค่ามัชฌิมเลขคณิต ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่ามัชฌิมเลขคณิตของนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลและนักเรียนโรงเรียนเอกชน โดยการหาอัตราส่วนวิกฤต (t-test)

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. นักเรียนโรงเรียนรัฐบาล และนักเรียนโรงเรียนเอกชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ประชากร ได้ค่ามัธยฐานเลขคณิตคิดเป็นร้อยละของคะแนนความรู้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยาย สูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม โดยได้ค่ามัธยฐานเลขคณิตคิดเป็นร้อยละเท่ากับ 51.44 และ 63.31 ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้านของความรู้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยาย พบว่า นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรได้คะแนนความรู้สูงสุดในด้านการเรียบเรียงข้อความ รองลงมาคือ ด้านคำศัพท์ ด้านลักษณะของการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยาย และด้านเนื้อหาที่สัมพันธ์กับเรื่องที่เขียนตามลำดับ ส่วนนักเรียนโรงเรียนเอกชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรได้คะแนนความรู้สูงสุดในด้านคำศัพท์ รองลงมาคือ ด้านการเรียบเรียงข้อความ ด้านเนื้อหาที่สัมพันธ์กับเรื่องที่เขียน และด้านลักษณะของการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยายตามลำดับ

2. นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรได้ค่ามัธยฐานเลขคณิตคิดเป็นร้อยละของคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยายต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม โดยได้ค่ามัธยฐานเลขคณิตคิดเป็นร้อยละเท่ากับ 42.29 ส่วนนักเรียนโรงเรียนเอกชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรได้ค่ามัธยฐานเลขคณิตคิดเป็นร้อยละของคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยายสูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม โดยได้ค่ามัธยฐานเลขคณิตคิดเป็นร้อยละเท่ากับ 56.38 และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้านของความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยาย พบว่า นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรได้คะแนนความสามารถสูงสุดในด้านกลไกในการเขียน รองลงมาคือ ด้านคำศัพท์ ด้านความคล่องแคล่วในการสื่อความหมาย ด้านเนื้อหาที่สัมพันธ์กับเรื่องที่เขียน และด้านไวยากรณ์ตามลำดับ ส่วนนักเรียนโรงเรียนเอกชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรได้คะแนนความสามารถสูงสุดในด้านกลไกในการเขียน รองลงมาคือ ด้านความคล่องแคล่วในการสื่อความหมาย ด้านคำศัพท์ ด้านเนื้อหาที่สัมพันธ์กับเรื่องที่เขียน และด้านไวยากรณ์ตามลำดับ

3. ในการเปรียบเทียบความรู้และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยายระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนโรงเรียนเอกชนได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนรวมความรู้และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยาย และคะแนนเมื่อแยกเป็นด้านความรู้และด้านความสามารถสูงกว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยดังกล่าว มีประเด็นสำคัญที่อาจนำมาอภิปรายได้ดังนี้

1. จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลและนักเรียนโรงเรียนเอกชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละของคะแนนความรู้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยายสูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม โดยได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละเท่ากับ 51.44 และ 63.31 ตามลำดับ แสดงว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความรู้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยายผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำที่กำหนดของกระทรวงศึกษาธิการ (2533: 9) ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ วันฉวี สีสัททิม (2529: 94) ที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม โรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรสามารถทำคะแนนด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้สูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม

เมื่อพิจารณาในแต่ละด้านของความรู้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยาย การที่นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลได้คะแนนความรู้สูงสุดด้านการเรียบเรียงข้อความนั้นอาจเป็นเพราะนักเรียนคุ้นเคยกับการทำข้อสอบในลักษณะนี้ เนื่องจากในแบบเรียนต่าง ๆ ที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจะมีบทเรียนหรือแบบฝึกหัดจำนวนไม่น้อยที่ให้นักเรียนทำกิจกรรมในลักษณะนี้ เป็นต้นว่า เขียนเรียงประโยคที่สืบสนให้เข้าลำดับที่แสดงเหตุการณ์ต่อเนื่องกัน หรือเขียนเรียงประโยคที่กำหนดให้ให้ได้ความถูกต้องตามลำดับเหตุการณ์และเหตุผล ซึ่งในการเรียบเรียงนี้อาจจะมีทั้งรูปภาพประกอบหรือไม่มีรูปภาพมาให้ ที่เป็นเช่นนี้เพราะในจุดประสงค์การเรียนรู้อาษาภาษาอังกฤษหลักด้านทักษะการฟังและการอ่าน ตามหลักสูตร

มัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ได้ระบุไว้ชัดเจน เป็นต้นว่า ให้นักเรียนสามารถบอกลำดับของเรื่องและเหตุการณ์ที่ฟัง ให้นักเรียนสามารถเรียงประโยคที่กำหนดให้เป็นข้อความและเรื่องราวได้ถูกต้อง รู้ลำดับเรื่องที่อ่าน เรียงลำดับเหตุการณ์ได้ หรือบอกลำดับขั้นตอนของเหตุการณ์หรือการดำเนินงานจากสิ่งที่อ่าน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปาวิฉัตร สรญาณธนาวุธ (2531: 152-153) ที่พบว่า ในการตั้งจุดประสงค์ในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่ครูโดยทั่วไปตั้งไว้บ่อยครั้ง ได้แก่ ให้นักเรียนสามารถเรียงประโยคที่กำหนดให้เป็นข้อความสั้น ๆ ได้ และพบว่า กิจกรรมการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนที่ครูโดยทั่วไปปฏิบัติบ่อยครั้ง ได้แก่ การจัดลำดับประโยคให้เป็นความเรียงที่มีใจความต่อเนื่อง ดังนั้นสิ่งที่ได้กล่าวมาทั้งหมดน่าจะเป็นเหตุผลที่ทำให้นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลได้คะแนนสูงสุดในด้านการเรียบเรียงข้อความ แต่อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยในครั้งนี้ตรงกันข้ามกับผลงานวิจัยของ ปรียา ธีระวงศ์ และคณะ (2525: 63-67) ที่พบว่า นิสิตชั้นปีที่ 1 ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีปัญหาด้านการเรียงลำดับข้อความมากเป็นอันดับที่ 1 การใช้เครื่องหมายวรรคตอนมากเป็นอันดับ 2 และโครงสร้างทางภาษามากเป็นอันดับ 3

การที่นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลได้คะแนนความรู้ต่ำสุดในด้านเนื้อหาที่สัมพันธ์กับเรื่องที่เขียน อาจเป็นเพราะนักเรียนไม่คุ้นเคยกับการทำข้อสอบในลักษณะนี้ เนื่องจากแบบสอบวัดความรู้ด้านนี้ เป็นการให้นักเรียนอ่านข้อความในแต่ละข้อความแล้วเลือกประโยคที่มีเนื้อความไม่เกี่ยวข้องกับข้อความที่ให้มา ซึ่งเป็นการวัดความรู้ทางอ้อมโดยใช้วิธีการที่สัมพันธ์กับการเขียน คือ การระลึกได้ (Recognition) ซึ่งถ้านักเรียนมีความสามารถในระดับนี้ก็มักจะถ้อยโยงไปใช้ในระดัการเขียนจริง ๆ ได้ แต่ในความเป็นจริงแบบสอบที่ครูส่วนใหญ่มักนิยมใช้กันจะเป็นการวัดความรู้โดยตรง ตัวอย่างเช่น การถามถึงข้อมูลหรือรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ให้อ่านนั้นโดยตรง ซึ่งได้แก่ อ่านแล้วต้องตอบได้ว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร และอย่างไร หรือไม่ก็ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วเลือกประโยคที่เป็นประโยคใจความหลักของข้อความนั้น ๆ หรืออ่านข้อความแล้วบอกลำดับของเรื่องที่อ่านได้ ด้วยเหตุนี้ นักเรียนจึงอาจไม่คุ้นกับการให้อ่านแล้วหาสิ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่อ่านดังกล่าว

ส่วนการที่นักเรียนโรงเรียนเอกชนได้คะแนนความรู้สูงสุดด้านคำศัพท์นั้น อาจเป็นเพราะนักเรียนโรงเรียนเอกชนเริ่มเรียนภาษาอังกฤษมาตั้งแต่ระดับประถมศึกษาตอนต้น (นพมาศ รัตนปริตาดกุล 2524: 59, 61) จึงมีการสั่งสมประสบการณ์ทางด้านคำศัพท์มาเป็นระยะเวลายาวนานกว่า 10 ปี และในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาซึ่งเป็นระดับแรกเริ่มของการปูพื้นฐานความรู้ทางด้านภาษาครูส่วนใหญ่มักจะเน้นการท่องศัพท์เป็นสิ่งสำคัญ เพราะเป็นสิ่งที่สอนง่ายและเด็กจำได้ง่าย ซึ่งอาจใช้วิธีสอนโดยให้ดูรูปภาพที่มีสีสันสวยงามประกอบ ครูไม่จำเป็นต้องใช้คำอธิบายในเรื่องกฎเกณฑ์ทางภาษาที่ลึกซึ้งแต่อย่างใด ในการสอนคำศัพท์ ฉะนั้นการที่นักเรียนได้มีโอกาสเริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาตอนต้นซึ่งเป็นระดับที่ครูรู้สึกว่ายังไม่จำเป็นต้องรีบเร่งสอนไวยากรณ์เพราะนักเรียนยังมีเวลาศึกษาอีกหลายปีจึงพยายามปูพื้นฐานทางด้านคำศัพท์ให้ก่อน ซึ่งอาจจะแตกต่างกับนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลที่กว่าจะได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษก็ต้องรองจนกว่าจะอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลายหรือมัธยมศึกษาตอนต้น (นพมาศ รัตนปริตาดกุล 2524: 58, 60) ซึ่งครูอาจจะเห็นว่านักเรียนโตแล้วเกินวัยที่จะสอนโดยวิธีให้ท่องศัพท์ ประกอบกับเห็นว่านักเรียนมีเวลาที่จะเรียนอีกเพียง 2-3 ปี ก็จะต้องไปแข่งขันกันสอบเข้าเรียนต่อในระดับที่สูงขึ้น ครูจึงหันมาเน้นการสอนไวยากรณ์ อีกประการหนึ่งอาจเป็นเพราะนักเรียนคุ้นเคยกับข้อสอบในลักษณะนี้ เนื่องจากแบบสอบที่ใช้วัดความรู้ด้านคำศัพท์ที่ให้นักเรียนทำเป็นการให้เติมคำลงในช่องว่างโดยใช้คำที่กำหนดให้ จึงเป็นสิ่งที่นักเรียนพบเห็นหรือทำอยู่เป็นประจำ ดังที่ งานวิจัยของ ปาริฉัตร สรยุทธนาวุธ (2531: 153) พบว่า กิจกรรมการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนที่ครูโดยทั่วไปปฏิบัติบ่อยครั้ง ได้แก่ การให้เติมคำลงในช่องว่างซึ่งอาจจะเป็นคำศัพท์หรือสำนวนที่เรียนมาแล้ว เขียนเรียงความโดยเติมคำหรือข้อความลงในช่องว่างให้ได้ใจความถูกต้อง โดยกำหนดตัวเลือกให้ และการหาคำที่มีความหมายคล้ายคลึงหรือตรงกันข้ามกับคำที่กำหนดให้ในประโยค

การที่นักเรียนโรงเรียนเอกชนได้คะแนนความรู้สูงสุดในด้านลักษณะของการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยายนั้น อาจเนื่องมาจากในการเรียนการสอนทักษะการเขียนครูไม่ได้เน้นเรื่องการสอนให้นักเรียนรู้จักประเภทต่าง ๆ ของการเขียน เพราะจากการศึกษาจุดประสงค์การเรียนรู้และจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมวิชาภาษาอังกฤษ 1-6 ด้านทักษะการเขียน

ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ผู้วิจัยพบว่า ไม่มีการระบุไว้ในจุดประสงค์ว่า ให้นักเรียนรู้จักแยกแยะประเภทต่าง ๆ ของการเขียน นักเรียนอาจจะพบเห็นการเขียนประเภทต่าง ๆ อยู่เป็นประจำในบทเรียนหรือบทอ่านที่ครูสอนแต่ครูไม่ได้สอนให้นักเรียนรู้ว่าการเขียนในลักษณะนั้น ๆ เรียกว่าการเขียนประเภทใด และตัวนักเรียนเองก็อาจจะได้เคยฝึกเขียนเรียงความประเภทต่าง ๆ ที่ครูมอบหมายมาบ้างแล้ว โดยที่ไม่รู้ว่าสิ่งที่ตนกำลังเขียนนั้น เรียกว่าการเขียนประเภทใด ฉะนั้นจากการตรวจให้คะแนนแบบสอบที่นักเรียนทำจึงปรากฏว่ามีนักเรียนจำนวนมากที่เลือกตัวลง ซึ่งเป็นข้อความที่เขียนแล้วเหตุการณ์โดยเข้าใจว่าเป็นข้อความที่เขียนในเชิงบรรยาย ถ้าจะกล่าวว่าจะอาจเป็นเพราะความเข้าใจผิดของนักเรียนที่คิดว่า คำว่า "บรรยาย" แปลว่าบรรยายเหตุการณ์หรือเล่าเรื่องก็ไม่น่าจะเป็นไปได้ เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นจริงนักเรียนส่วนใหญ่จะต้องเลือกตัวลงซึ่งเป็นข้อความที่เขียนแล้วเหตุการณ์ แต่ปรากฏว่ายังมีนักเรียนอีกเป็นจำนวนมากเช่นกันที่เลือกตัวลงซึ่งเป็นข้อความที่เขียนในเชิงอธิบาย ฉะนั้นจึงมีอีกประเด็นหนึ่งที่น่าจะนำมาพิจารณา คือ นักเรียนไม่คุ้นเคยกับข้อสอบในแนวนี้ที่ให้ระบุประเภทของการเขียน นักเรียนเคยชินกับการสอนให้จับใจความสำคัญของข้อความหรือให้รายละเอียดเกี่ยวกับข้อมูลจากข้อความหรือเรื่องที่อ่าน โดยไม่ต้องบอกว่าการเขียนนั้น ๆ เป็นการเขียนประเภทใด

2. จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรได้คำสัมภาษณ์เลขาณัติคิดเป็นร้อยละของคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยายต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม อาจเนื่องมาจากการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันครูผู้สอนไม่ได้สอนทักษะการเขียนอย่างจริงจังเท่าที่ควรแต่หันไปเน้นทักษะอื่นมากกว่าเช่น ทักษะการอ่าน (วันทนี ลีทับทิม 2529: 99) เพราะความจำเป็นในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยส่วนมากอยู่ที่ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ และยังเป็นสิ่งจำเป็นต่อการศึกษาในระดับสูงและในชีวิตประจำวัน และในหลักสูตรระดับมัธยมศึกษา ก็เน้นการอ่านมากกว่าทักษะอื่น ๆ เพราะจะเป็นเครื่องมือหาความรู้เพิ่มเติมต่อไป (เอกศิลป์ ยืนยง 2527: 5) และการที่ครูไม่ได้สอนทักษะการเขียนกันอย่างจริงจังนั้นอาจเนื่องมาจากสาเหตุที่สำคัญหลายประการ คือ สาเหตุด้านตัวนักเรียน สาเหตุด้านตัวครูเอง และสาเหตุด้านสภาพแวดล้อมในการเรียนการสอน ในด้านตัวนักเรียนนั้นสามารถกล่าวได้ว่า นักเรียน

ส่วนใหญ่ยังมีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษค่อนข้างต่ำ (วนิดา เพ็ญกิ่งกาญจน์ 2531: 115) และอ่อนภาษาอังกฤษมาตั้งแต่ระดับประถมศึกษาแล้ว (วิจิตร ศรีสอ้าน 2533: 8) จึงเป็นการยากที่ครูจะช่วยฝึกฝนให้มีความรู้ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษมากกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันได้ เพราะทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ซับซ้อนและยากกว่าทักษะอื่น ๆ ซึ่งนอกจากจำเป็นจะต้องอาศัยความรู้ความสามารถทางภาษาหลายด้านประกอบกันแล้วยังจำเป็นจะต้องอาศัยเวลาในการสร้างสมประสบการณ์อีกด้วย ผู้เรียนจึงจะเกิดทักษะนี้ได้ ที่กล่าวเช่นนั้นเพราะพื้นฐานความรู้เดิมของนักเรียนเองเป็นตัวแปรสำคัญที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนมากที่สุดเมื่อเทียบกับตัวแปรอื่น ๆ (Benjamin Bloom, 1976: 169)

สำหรับสาเหตุด้านตัวครูนั้นอาจกล่าวได้ว่า มีครูอีกเป็นจำนวนมากที่ยังมีปัญหาในการสอนทักษะการเขียน ดังจะเห็นได้จากผลงานวิจัยของ วนิดา เพ็ญกิ่งกาญจน์ (2531: 111-115) ที่พบว่า อาจารย์ที่สอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดภาคเหนือยังขาดความรู้ความเข้าใจในการใช้เทคนิคการสอนทักษะการเขียนและขาดความรู้ความมั่นใจในการตรวจให้คะแนนงานเขียน และจากงานวิจัยของ ศรีวิชัย สุวรรณกิติ (2522: 120) ที่พบว่า ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยเกิดจากครูไม่มีความรู้ทางด้านวิธีสอนดีพอที่จะนำไปสอนนักเรียน และนอกจากครูจะขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องเทคนิควิธีการสอนเขียนแล้ว ตัวครูเองยังมีพื้นฐานความรู้ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างต่ำ ดังจะเห็นได้จากผลงานวิจัยของ ณัฐวุฒิ ณ ปิ่น (2522: 35-37) ที่พบว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับชั้นสูงปีที่ 1 วิชาเอกภาษาอังกฤษในวิทยาลัยครูภาคการศึกษา 8 มีความสามารถในการเขียนยังไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และผลงานวิจัยของ วิไล ชิวเจริญกุล (2523: 58-59) ที่พบว่า นักศึกษาฝึกหัดครูระดับปริญญาตรี ปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษในสถาบันอุดมศึกษาภาคใต้ของประเทศไทยมีความสามารถทางการเขียนยังไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้เช่นกัน

สำหรับสาเหตุด้านสภาพแวดล้อมในการเรียนการสอน ปัญหาหนึ่งที่เป็นอุปสรรคต่อการสอนทักษะการเขียน คือ จำนวนนักเรียนในแต่ละชั้นเรียนมีจำนวนมากเกินไป (ศิริพร ฉันทานนท์ 2533: 117) สำหรับการสอนทักษะการเขียน ดังนั้นในการมอบหมายงานเขียนให้นักเรียนแต่ละครั้งครูจะต้องใช้เวลาในการตรวจมาก ทำให้ไม่สามารถฝึกให้นักเรียนเขียนเรียงความได้บ่อยเท่าที่ควร ผลสัมฤทธิ์ในการเขียนจึงค่อนข้างต่ำ

ส่วนการที่นักเรียนโรงเรียนเอกชนได้คำชมเชยเลิศขนิตคิดเป็นร้อยละของคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษซึ่งบรรยายสูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มนั้น อาจเป็นเพราะนักเรียนโรงเรียนเอกชนมีประสบการณ์ในการเรียนรู้ภาษามากเนื่องจากเริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น (นพมาศ รัตนปริตกุล 2524: 59, 61) และโอกาสที่จะฝึกฝนทักษะการเขียนก็น่าจะมีมากด้วยเช่นกัน จึงสามารถทำคะแนนได้สูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม

เมื่อพิจารณาในแต่ละด้านของความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งบรรยายของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม พบว่ามีข้อที่น่าสังเกต คือ ทั้งนักเรียนโรงเรียนรัฐบาล และนักเรียนโรงเรียนเอกชนได้คะแนนความสามารถสูงสุดด้านกลไกในการเขียนตรงกัน และได้คะแนนต่ำสุดด้านไวยากรณ์ตรงกัน การที่นักเรียนทั้งสองกลุ่มได้คะแนนความสามารถสูงสุดด้านกลไกในการเขียนนั้น อาจเนื่องมาจากทักษะด้านกลไกในการเขียนเป็นระดับขั้นของการเขียนที่ง่ายที่สุด (Rebecca M. Valette and Renee S. Disick, 1972: 171) และครูผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับทักษะด้านกลไกในการเขียนมาก ดังจะเห็นได้จากในการจัดกิจกรรมการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่ครูโดยทั่วไปปฏิบัติบ่อยครั้งได้แก่ การให้นักเรียนคัดลอกข้อความตามตัวอย่างที่กำหนดให้ การแทนคำในประโยคโดยใช้คำที่ให้มา (ปาริฉัตร สรญาณธนาวุธ 2531: 153) ซึ่งล้วนแต่เป็นพฤติกรรมกรเขียนระดับทักษะด้านกลไก จึงน่าจะเป็นไปได้ว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มต่างก็ได้รับการฝึกฝนการเขียนในระดับชั้นดังกล่าวมามากเช่นเดียวกันจึงทำคะแนนได้สูงสุดในด้านนี้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ รสรีน วรรณะภัก (2531: 117) และศิริพร พัวพันธ์ (2532: 114) ที่พบว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายได้คำชมเชยเลิศขนิตจากการทดสอบวัดระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษสูงสุดในระดับที่ 1 คือ ระดับทักษะกลไก

การที่นักเรียนทั้งสองกลุ่มได้คะแนนความสามารถต่ำสุดด้านไวยากรณ์นั้น อาจเนื่องมาจาก การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในยุคนั้นเน้นความสำคัญในเรื่องของการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายมากกว่าความถูกต้องทางไวยากรณ์ ซึ่งอาจทำให้เกิดการละเลยในเรื่องของการเขียนให้ถูกต้องตามรูปแบบไวยากรณ์ของภาษา (รสรีน วรรณะภัก 2531: 120)

ซึ่งจากการสังเกตและจดบันทึกข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ที่พบจากการตรวจเรียงความเชิงบรรยายของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม ผู้วิจัยพบว่า ข้อผิดพลาดที่พบบ่อยที่สุดคือ นักเรียนไม่ใส่คำนำหน้านาม เขียนประโยคโดยไม่มีกริยาช่วยนำหน้าคำคุณศัพท์หรือกริยาเติม ing ใช้รูปกริยาไม่สอดคล้องกับประธาน และใช้โครงสร้างที่แปลมาจากภาษาแม่ เช่น On the chair have two men sitting on it. หรือใช้ Have ขึ้นต้นประโยคแทน There is และ There are ผลการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ พรรณีย์ บัวโต (2524: 87) ที่พบว่า ครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของจังหวัดนครปฐมร้อยละ 47.50 มีความเห็นว่า ผลการเรียนรู้ทางด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ตนสอนยังไม่เป็นที่พอใจโดยเฉพาะในด้านไวยากรณ์ และงานวิจัยของ สกล เกิดผล (2526: 57) นฤมล แสงพลอง (Narumon Sangplong, 1986: 120) และชจร พริ้งจำรัส อ่างถึงในวนิดา เพ็ญกิ่งกาญจน์ (2531: 110) ที่พบว่า ข้อบกพร่องที่พบบ่อยและเป็นปัญหาในการเขียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ ข้อบกพร่องในเรื่อง โครงสร้างไวยากรณ์ และสิ่งที่น่าจะเป็นสาเหตุอีกประการหนึ่งที่ทำให้นักเรียนทั้งสองกลุ่มได้คะแนนความสามารถด้านไวยากรณ์ต่ำที่สุด คือ พื้นฐานความรู้ด้านไวยากรณ์ของตัวเองก็ยังไม่แน่นพอที่จะสอนให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจอย่างถ่องแท้ในเรื่องดังกล่าวได้ ดังจะเห็นได้จากผลงานวิจัยของ อุบล สุวรรณชัยรบ (2523: 55) ที่พบว่า ปัญหาในการเขียนที่นักศึกษาฝึกหัดครูระดับปริญญาตรี ปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษในสถาบันอุดมศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีมากที่สุดคือ การใช้ไวยากรณ์ และงานวิจัยของ สมบูรณ์ วิชาวิบูล (2528: 107) ที่พบว่า นักศึกษาระดับครุศาสตร์บัณฑิต วิชาเอกภาษาอังกฤษปีที่ 3 วิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาสงครมมีข้อบกพร่องในการใช้โครงสร้างมากที่สุด

3. จากการเปรียบเทียบความรู้และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยายระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนโรงเรียนเอกชนได้ค่ามัธยเมเลขคณิตของคะแนนรวมความรู้และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยาย และคะแนนเมื่อแยกเป็นด้านความรู้และด้านความสามารถสูงกว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ แสดงว่านักเรียนโรงเรียนเอกชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรมีความรู้และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยายสูงกว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ จอห์น บี คาร์รอล (John B. Carroll อ้างถึงใน อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ 2525: 14) ที่พบว่า ชนิดของสถาบันที่นักเรียนเรียนอยู่ก็เป็นตัวแปรอีกตัวหนึ่งที่ใช้ในการพยากรณ์ระดับความสามารถในการเรียนภาษาต่างประเทศได้ กล่าวคือ ผู้ที่เรียนในสถาบันใหญ่กว่า หรือสถาบันเอกชนจะเรียนเก่งกว่าผู้ที่มาจากสถาบันที่เล็กกว่า หรือสถาบันรัฐบาล การที่ผลออกมาเป็นเช่นนี้จึงมีประเด็นที่น่าจะนำมาอภิปราย ดังนี้

การที่นักเรียนโรงเรียนเอกชนสามารถทำคะแนนจากแบบสอบวัดความรู้และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยายสูงกว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาลในทุก ๆ ด้าน ประการแรก อาจเป็นเพราะนักเรียนโรงเรียนเอกชนมีพื้นฐานความรู้ทางภาษาหรือประสบการณ์ทางการเรียนภาษามากกว่า เนื่องจากเริ่มเรียนภาษาอังกฤษก่อนนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลหลายปี เพราะโรงเรียนเอกชนจะเริ่มสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาตอนต้น ในขณะที่โรงเรียนรัฐบาลเริ่มสอนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หรือชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (นพมาศ รัตนปริตาดกุล 2524: 58-61) และจากผลงานวิจัยของ กาญจนา ปราบพาล และคณะ (2526: 87) พบว่า จำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์เชิงทำนายอย่างมีนัยสำคัญกับความสำเร็จในการเขียน ดังนั้นยิ่งนักเรียนใช้เวลาในการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้นก็ยิ่งจะมีโอกาสได้พบเห็น เรียนรู้ภาษาอังกฤษและได้ฝึกฝนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษมากขึ้น จึงน่าจะทำให้นักเรียนโรงเรียนเอกชนมีความรู้ความสามารถด้านการเขียนสูงกว่า

ประการที่สอง อาจเป็นเพราะการถ่ายโอนความสามารถทางภาษาจากทักษะการพูดของนักเรียนโรงเรียนเอกชน เหตุที่กล่าวเช่นนั้นเพราะจากผลงานวิจัยของ เกษณี มณีรัตน์ (2535: 94) พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนเอกชนสามารถแสดงพฤติกรรมในการใช้กลวิธีเพื่อการสื่อสารวิชาภาษาอังกฤษโดยการใช้คำพูดได้ดีกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนรัฐบาล และเนื่องจากทักษะการพูดจัดว่าเป็นทักษะส่งสาร (Productive Skill) เช่นเดียวกับทักษะการเขียน ฉะนั้นผู้ที่มีความสามารถทางทักษะการพูดสูงก็ย่อมมีความสามารถทางทักษะการเขียนสูงไปด้วยเช่นกัน ดังข้อค้นพบ

ในงานวิจัยของ เรอเน คินิกส์เบิร์ก แซ็คส์ (Renee Kinigsberg Sacks, 1978: 7305-A) ซึ่งพบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาพูดเพื่อสื่อความหมายมีความสัมพันธ์กับระดับความสามารถในการเขียนของผู้เรียน โดยผู้เรียนที่ไม่สามารถใช้ภาษาพูดได้อย่างเหมาะสมในแต่ละสถานการณ์อาจมีผลต่อการสื่อความหมายในการเขียน นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยของ ดาวรัตน์ ว่องวิทย์การ อ้างถึงใน ศุภพร สุขชั้น (2529: 25) ที่พบว่า ความสามารถทางทักษะการพูดมีความสัมพันธ์กับความสามารถทางทักษะการเขียน โดยมีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ .60

เหตุผลประการสุดท้าย อาจเป็นเพราะโรงเรียนเอกชนมีความพร้อมในด้านงบประมาณมากกว่า เนื่องจากโรงเรียนเอกชนที่มีคุณภาพการเรียนการสอนสูง โดยเฉพาะด้านวิชาการ ซึ่งมักจะ ได้แก่ โรงเรียนเอกชนขนาดใหญ่ มีชื่อเสียงเป็นที่นิยม และมีนักเรียนแย่งกันเข้าเรียนจำนวนมาก โรงเรียนเหล่านี้จะสามารถเก็บค่าธรรมเนียมการเรียนได้สูง ทำให้โรงเรียนสามารถจัดหาทรัพยากรทางการศึกษาทั้งทรัพยากรบุคคลที่มีคุณภาพ และวัสดุอุปกรณ์การเรียนการสอนที่เหมาะสมและทันสมัยรวมทั้งสามารถจัดการบริหารที่เป็นระบบระเบียบ มีแผนการปฏิบัติงาน มีการติดตามและตรวจสอบ ตลอดจนการใช้เทคโนโลยีที่ก้าวหน้า (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน 2535: 2) ดังจะเห็นได้จากการที่โรงเรียนเอกชนสามารถจ้างครูสอนภาษาอังกฤษซึ่งเป็นชาวต่างชาติหรือเจ้าของภาษามาสอนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักเรียน เช่น ครูชาวอเมริกัน ครูชาวอังกฤษ เป็นต้น (เกษณี มณีรัตน์ 2535: 97) นักเรียนโรงเรียนเอกชนจึงมีโอกาสได้เรียนภาษาอังกฤษกับครูเจ้าของภาษา ซึ่งน่าจะมีความรู้ความชำนาญในการสอนทักษะการเขียนมากกว่า

ส่วนการที่นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลทำคะแนนจากแบบสอบวัดความรู้และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยายได้ต่ำกว่านักเรียนโรงเรียนเอกชนในทุก ๆ ด้านนั้น ประการแรกอาจเป็นเพราะนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลเริ่มเรียนภาษาอังกฤษช้ากว่าคือ ในระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลายหรือมัธยมศึกษาตอนต้น (นพมาศ รัตนปริตกุล 2524: 58, 60) โอกาสที่จะเรียนรู้และสั่งสมประสบการณ์ทางด้านภาษาจึงมีน้อยกว่านักเรียนโรงเรียนเอกชน ระยะเวลาหรือจำนวนปีที่ได้ผ่านการเรียนรู้และสั่งสมประสบการณ์ทางภาษา ตลอดจนโอกาสที่จะฝึกฝนทักษะการเขียนจึงมีน้อยกว่านักเรียนโรงเรียนเอกชน อีกประการหนึ่ง

อาจเป็นเพราะนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลในแต่ละชั้นเรียนมีจำนวนมาก (ศิริพร จันทานนท์ 2533: 117) จึงเป็นการยากมากที่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษจะสอนทักษะการเขียนให้แก่ นักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ และอาจเป็นเพราะการเรียนการสอนของครูในโรงเรียนรัฐบาลมักเน้นหนักไปที่การสอนทักษะอ่านมากกว่าทักษะอื่น ๆ (จำเนียร พริบไหว 2521: 352) เพื่อเตรียมสอบเข้าเรียนต่อในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งในการสอบเข้านั้น ไม่มีข้อสอบอัตนัยหรือข้อสอบที่ให้นักเรียนเขียนเรียงความ ครูจึงไม่ได้เน้นทักษะด้านการเขียน จึงเป็นผลทำให้นักเรียนขาดการฝึกฝนด้านทักษะการเขียน ซึ่งเหตุผลประการนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ นพมาศ รัตนปริตาดกุล (2524: 58) ที่พบว่า ในการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของครูโรงเรียนรัฐบาล ครูเน้นทักษะการเขียนเป็นลำดับสุดท้าย นอกจากนี้ยังมีสาเหตุอีกประการหนึ่งที่น่าจะทำให้นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลมีความรู้และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยายต่ำกว่านักเรียนโรงเรียนเอกชน คือ อาจเนื่องมาจากตัวครูผู้สอนภาษาอังกฤษเอง เพราะการที่จะให้นักเรียนมีทักษะนี้ได้ต้องอาศัยการฝึกเขียนที่ถูกต้อง ซึ่งผู้ที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดทักษะนี้ได้ก็คงหนีไม่พ้นครูผู้สอน ฉะนั้นครูผู้สอนจึงจำเป็นต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษและเข้าใจหลักการสอนเป็นอย่างดี (ปาริฉัตร สรญาณธนาวุธ 2531: 14) แต่จากการวิจัยของ วนิดา เพ็ญกิ่งกาญจน์ (2531: 112, 115) พบว่า อาจารย์ที่สอนการเขียนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 8 ยังมีปัญหาในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ คือ ขาดความรู้ความเข้าใจในการใช้เทคนิควิธีต่าง ๆ ในการสอนทักษะเขียน และพบว่าถึงแม้จะมีครูส่วนหนึ่งที่มีความรู้ความเข้าใจในเทคนิคการสอนเขียนแต่ก็ไม่สามารถนำมาปฏิบัติจริงได้

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยเกี่ยวกับการเปรียบเทียบความรู้และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยายระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหาร

1.1 ควรมีนโยบายส่งเสริมให้ทางโรงเรียนให้ความสำคัญกับการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตั้งแต่นักเรียนเริ่มเรียนภาษาอังกฤษ โดยให้นักเรียนฝึกทักษะเขียนตั้งแต่เริ่มเรียนไปพร้อม ๆ กับทักษะอื่น

1.2 ควรส่งเสริมการเรียนการสอนทักษะการเขียนให้มากขึ้น เนื่องจากในขณะนี้ยังไม่มีโรงเรียนใดเปิดสอนรายวิชาทักษะเขียน 1 และทักษะเขียน 2 จึงควรจัดให้มีการเปิดสอนรายวิชาดังกล่าวทุกภาคการศึกษา เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนที่สนใจได้เลือกเรียนกันอย่างทั่วถึง

1.3 ควรส่งเสริมให้มีการจัดกิจกรรมเพื่อจูงใจและปลุกฝังให้นักเรียนรักและสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษให้มากขึ้น โดยจัดให้มีการประกวดเขียนเรียงความภาษาอังกฤษบ้างในบางโอกาส

1.4 ควรสนับสนุนให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษทุกท่านได้มีโอกาสเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับเทคนิควิธีการสอนทักษะการเขียนกันอย่างทั่วถึง เพื่อพัฒนาความสามารถของครูในการสอนทักษะการเขียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษ

2.1 ควรหาวิธีการแก้ปัญหาเรื่องจำนวนนักเรียนในแต่ละชั้นเรียนมีมากเกินไปสำหรับการสอนทักษะการเขียน เช่น โดยการจัดกิจกรรมการเขียนที่ให้นักเรียนทำเป็นกลุ่มหรือเป็นคู่ เพื่อประหยัดเวลาในการตรวจและสามารถจัดได้บ่อยขึ้น

2.2 ควรให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดเขียนเรียงความให้มากขึ้น อย่างน้อยสัปดาห์เว้นสัปดาห์ ควรให้ฝึกเขียน 1 ครั้ง ถ้าไม่มีเวลาให้ทำในชั่วโมงที่สอนก็ควรมอบหมายงานให้ไปทำเป็นการบ้าน

2.3 ควรออกข้อสอบอัตนัยให้นักเรียนได้แสดงความสามารถในการเขียนเรียงความด้วยทุกครั้งที่มีการวัดและประเมินผลทักษะการเขียนของนักเรียน

2.4 ควรตระหนักถึงความสำคัญของการสอนไวยากรณ์หรือโครงสร้างทางภาษาอังกฤษด้วยถึงแม้ในปัจจุบันการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจะมุ่งเน้นที่ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนก็ตาม เพราะมีความสำคัญต่อความสามารถในการเขียน

3. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ผลิตแบบเรียน

ควรหันมาสนใจการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยายให้มากขึ้น โดยการเลือกสรรเนื้อหาบทอ่าน และกิจกรรมการฝึกเขียนเรียงความเชิงบรรยายโดยใช้รูปภาพที่มีสีสันสวยงาม สดุดตาเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ สอดแทรกไว้ในบทเรียนให้มากขึ้นกว่าเดิม

4. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

4.1 ควรทำการศึกษาเรื่องเดียวกันนี้ในระดับอื่น ๆ ด้วย เช่น ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และในระดับอุดมศึกษา

4.2 ควรศึกษาความสามารถของนักเรียนในระดับชั้นต่าง ๆ ในการเขียนภาษาอังกฤษประเภทอื่น ๆ ด้วย เช่น การเขียนเล่าเหตุการณ์ (Narration) การเขียนเชิงอธิบาย (Exposition) และการเขียนเชิงเชิญชวน (Persuasion) หรือการเขียนเชิงโต้แย้ง (Argumentation)

4.3 ควรทำการศึกษาทดลองเกี่ยวกับวิธีสอนการเขียนภาษาอังกฤษประเภทต่าง ๆ เพื่อแสวงหาแนวทางหรือวิธีการที่ดีกว่า เพื่อพัฒนาความรู้ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย